Нас так мало, так мало з породи могутньої
Нездоланних бійців, що рушали під Трою;
Про ті герці страшні, про ту пору славутнюю
Навіть чудно і згадувать нині герою.

Агамемнон від зради упав під наругою,
Оілеїв Аянт — від грізної богині,
Теламонід безумний розбитий недугою,
А Патрокл і Ахілл сплять давно на чужині.

Де ви, друзі мої? Одіссею досвідчений,
Так безславно живеш ти в Ітаці нікчемній,
Тевкр утік і народ свій покинув незлічений,
Син Тідеїв пішов десь у безвісті темні.

Тож як стрінемось ми серед люду безродного,
Ми, що звикли вже жить між юрбою дрібною,-
Враз підносимо зброю один проти одного,
Щоби душу потішити в рівнім двобої.